

IRINA BINDER
&
CARMEN VOINEA-RĂDUCANU



Editura For You
București

DESPRE MINE

IRINA BINDER

Când am decis să scriu pentru public, în urmă cu ceva ani, mi-am asumat că ar fi cu putință ca cititorii mei să își formeze fel și fel de păreri despre mine, să mă placă sau nu, să mă aprobe sau nu, să mă înțeleagă sau nu, să mă iubească sau nu... Mi-am asumat tot ce-ar fi putut deriva din curajul meu de a-mi expune în văzul lumii atât trăirile, cât și sentimentele, gândurile cele mai intime sau felul în care văd eu întâmplările vieții.

Trebuie să recunosc, însă, că la ceva nu m-am așteptat și nici măcar nu m-am gândit vreo clipă: la ură. Fiindcă n-am crezut că ar fi cu putință ca unii dintre semenii mei să mă urască pentru succesul meu. Sau doar pentru că nu e pe gustul lor ce și cum scriu, stilul meu de a-mi așterne pe hârtie reflexiile, felul în care-mi exprim experiențele, procesele sufletești. Numai că de atunci și până acum m-am obișnuit cu toate, inclusiv cu cele rele, pomenite mai sus. Am înțeles la timp că, de nenumărate ori – asta ca să nu fiu negativistă și să spun că de fiecare dată –, succesul vine la pachet cu ura celor care nu au reușit aceleași performanțe, dar și a celor incapabili să se bucure de reușitele cuiva...

Tot de atunci mi se reproșează adesea că nu vorbesc mai mult despre mine. Și, nu știu, oare ce ar trebui să devoalez în plus? Cred că tot ceea ce ar trebui să știe oamenii despre mine se află deja în scrierile mele. Fiindcă în rândurile mele, dar și printre ele, vor găsi adesea multe dintre obiceiurile și pasiunile mele, locurile și lucrurile care îmi plac sau nu.

Datorită textelor mele, oricare cititor poate să-mi cunoască sufletul, caracterul, stările sufletești, precum și o mică parte din viață. Și cam atât – dar cred că este suficient. În plus, nu am nimic atât de special încât să consider că merit interesul și atenția lumii. Sunt un om simplu, firesc, deloc ieșit din comun. Sunt o ființă cu bun simț, educată în spiritul unor valori care m-au ajutat să mă alcătuiesc și să mă definesc din punct de vedere sufleteș și uman și nimic nu mă poate schimba din ceea ce sunt, nici popularitatea și nici succesul. Nu mă voi considera niciodată mai presus de alt om doar pentru că am niște reușite pe care alții nu le au, întrucât sunt conștientă că fiecare om excelează în ceva, că fiecare are ceva valoros, doar că nu toți știu asta și nu toți au posibilitatea să descopere și să dovedească ce potențial au. Și mai știu – și asta e foarte important – că întotdeauna va exista cineva mult mai bun decât mine.

Sunt un om căruia nu-i va fi rușine să își recunoască defectele și nici slăbiciunile, chiar dacă, uneori, din scrierile mele pare că aș avea o moralitate fără cusur. Nu, dragii mei, nu sunt o sfântă! Oare de ce s-au grăbit unii oameni să mă pună la zid, spunând că vreau să par altceva decât ceea ce sunt? Am greșit și eu, am rănit și am dezamăgit, uneori cu voie, alteori fără, am avut momente de rătăcire și clipe în care am fost descumpănită, dar am un suflet sincer, un comportament decent, îi iubesc pe oameni și nu am niciun scop ascuns în relațiile cu ei.

Nu m-am comparat niciodată cu nimeni, nu am concurat cu alții, nu trăiesc ca să-i dovedesc cuiva că pot mai mult,

că am mai mult, că știu mai mult. Eu trăiesc pentru a fi cineva în sufletul meu, nu în ochii lumii. Sufletul meu nu se hrănește cu laude și cu ovații, iar atunci când le primesc, o fac cu modestie, recunoștință și smerenie. Sufletul meu se hrănește cu iubirea oamenilor dragi, cu fericirea lor, cu împlinirile lor și cu viața mea frumoasă și senină alături de ei.

Și, dacă tot vreți să știți, aflați că uneori pare că aș pluti, deși mă târâsc. Am și eu durerile mele, dorurile mele, grijiile și temerile mele, fiindcă nimeni nu este scutit de necazuri și de neplăceri. Dar am știut mereu că importantă este atitudinea față de tot ceea ce ți s-a dăruit și învățătura pe care o poți trage din toate.

Nici de complexe nu am fost scutită, dar, în timp, am învățat să mă plac și să mă bucur de mine așa cum sunt, conștientă în același timp că sunt mai mult decât un ambalaj și că tot ceea ce am cu adevărat frumos și valoros se află în sufletul meu, bogății din care le pot dărui și altora. Pentru că am descoperit la vreme că frumusețea unui om nu are nicio valoare dacă nu-i ajută și pe alții să fie frumoși, iar avuțiile unui om tot nicio valoare nu au dacă ele nu ajută și alți oameni, dacă nu sunt împărțite cu ceilalți.

Acelora care cred că m-am născut într-o zodie norocoasă vreau să le spun că și eu, ca noi toți, am avut și greutăți în viață – căci unde sunt supraoamenii care nu s-au confruntat cu ele?... La un moment dat, am pierdut tot și m-am reclădit de la zero; a fost un timp în care m-am hrănit doar cu pâine goală și apă, dar și cu speranțe și curaj. Pentru că am preferat să nu depind de nimeni, nu am vrut ca necazurile mele să devină povara altora sau să-i întristeze pe cei dragi. Desigur, mi-a fost de folos și ambiția ca nimeni, niciodată, să nu-mi poată spune „Ți-am dat“, „Te-am ajutat“ sau de testabilul „Dacă nu eram eu...“. Și am mers înainte.

Și mi-am repetat mereu că, dacă voi fi văzută vreodată cu mâna întinsă, atunci va fi doar pentru că mâna mea s-a întins să ofere, niciodată pentru a cere.

Toată viața mea am luptat pentru a dărui binele, mie și celor de lângă mine. Mi-am creat o lume frumoasă, cu oameni buni și sinceri care nu vând imagine, care nu văd câte o oportunitate în fiecare persoană, care nu trăiesc doar pentru a-i dovedi lumii ceva, oameni cu care mă simt în largul meu și în sufletul cărora mă simt în siguranță. Îi evit cât pot de mult pe oamenii negativiști, întunecați, de la care nu am nimic bun de învățat și care îmi tulbură liniștea. Destul de târziu am învățat și să-mi administrez relațiile și să-mi prețuiesc timpul – și pot spune că am câștigat enorm. Am câștigat o viață trăită frumos și pace interioară.

Sunt conștientă că vor exista mereu oameni care mă vor iubi și oameni care nu mă vor plăcea, ba chiar și oameni care mă vor detesta – treaba lor de ce, e povara lor, nu a mea. Între timp, chiar am reușit să mă detașez de lucrurile care-mi depășesc capacitatea de înțelegere și refuz să le mai iau în seamă. Pe mine mă preocupă strict purtarea mea față de alții, nu a altora față de mine. Pentru ceea ce este și ceea ce face, fiecare plătește cu prețul propriei fericiri sau nefericiri – este o chestiune de alegere personală, iar eu nu judec alegerile nimănui.

Nu pot promite că voi fi un om perfect, însă pot spune că îmi doresc să fiu un om bun și să însemn ceva bun în viața aceluia care mă întâlnesc. Scopul meu este să aduc un plus de bine și de frumos în lumea asta și, cu ajutorul lui Dumnezeu și cu toată iubirea de care sunt capabilă, sper că voi reuși.

Iar omul Irina Binder, pe care unii se grăbesc să îl catalogheze, pe care alții nu reușesc să îl cunoască și îl judecă fără a-l înțelege, este acela care se poate vedea în scrierile sale, mai ales printre rândurile scrise – acolo există un om mult

mai complex, ca în cazul fiecăruia dintre noi, de altfel. Îmi asigur cititorii că niciodată nu voi face vreun compromis de dragul unei imagini bune, de dragul banilor sau din orgoliul de a avea parte de admirația lumii. Și, nu, nu mă voi schimba pentru nimic în lume, indiferent cât de sus sau de jos mă va duce viața. Știu deja că nu se moare din pâine și apă, știu că oamenii care azi te iubesc cel mai mult pot fi primii care dispar când ți-e greu, știu că nimic nu-ți aparține (decât tu însuși), că te poți reclădi de la zero, că poți iubi iar și iar, că poți pierde iar și iar... Și, peste toate, știu că există Dumnezeu, Cel care te poartă în brațe atunci când nu mai poți să mergi, care îți trimite un om bun atunci când rămâi singur, care îți dăruiește un vis nou atunci când nu mai aspiři la nimic...

Nu regret nimic. Sunt recunoscătoare pentru tot binele și frumosul care mi s-au dat, dar și pentru relele și durerile primite. Din toate mi-am învățat lecția și toate m-au făcut să fiu mai puternică. Adevărata mea putere, adevăratul meu succes, adevărata mea bogăție este ceea ce las în sufletul oamenilor. Iar asta nu-mi poate lua nimeni.

Vă mulțumesc celor care mă înțelegeți, care mă admirați, care mă iubiți și care faceți parte din lumea mea frumoasă! Vă rog să luați de la mine doar binele, iar ceea ce este greșit în ceea ce mă privește să vă fie doar un exemplu de „Așa nu“. Le mulțumesc și celor care mă detestă gratuit, chiar celor răi care mi-au arătat cât de nocivi pot fi, pentru că de la ei am învățat cum nu ar trebui și cum să nu-mi doresc vreodată să fiu.

Iar tuturor vă doresc să fiți mereu sănătoși, fericiți, iubiți și înconjurați de oameni buni!

Cu drag și prețuire,
Irina Binder

ASTA SUNT EU

CARMEN VOINEA-RĂDUCANU

Cândva, într-o altă carte, le scriam prietenelor mele, cititoarele mele, cuvinte rupte din inima mea – și exact aceasta este esența scrierilor mele din cartea de față:

Draga mea dragă, știu câte dureri mici sau mari viețuiesc în lumea unei femei, sunt pe-acolo și eu, printre ele, de mână cu tine. Și tot ce-ți spun ție mie îmi spun zi după zi: nu te mai întrista pentru ceea ce nu poți schimba și, tocmai de aceea, nimic din toate cele rele nu trebuie să-ți spargă inima în cioburi mici și să-ți înnegureze ochii. Nu-ți mai urla disperarea în perne. Nu mai plânge pentru toate cele nedorite, întâmplate însă.

Spune-ți mereu, repetă-ți la infinit și dincolo de el: „Sunt un dar. Neprețuit, poate. Subevaluat, sigur! Însă unic. Sunt cea mai frumoasă făptură pe care am găsit-o în lume. Sunt, dincolo de nori, cel mai viu colorat și mai așteptat curcubeu. Iar cine nu mă vrea sigur nu mă merită!”

Îmi place să cred despre mine că sunt o prietenă pentru mulți oameni. Și-mi doresc să vă fiu și vouă la fel, tot o prietenă. Una cu care puteți rezona în multe puncte sau deloc în altele, dar care vă dorește un ocean de bine, așa cum binele l-a visat, l-a căutat, l-a susținut și l-a invocat mereu pentru toți dragii ei.

Îmi doresc ca frânturile de viață pe care le-am însăilat pentru ochii și inima voastră să vă arate, deloc abrupt, căi pe care le-am străbătut eu sau alții în ani trăiți cu bucurie sau melancolie, cu zâmbete sau lacrimi, dar din care cu siguranță am ieșit mai înțelepți cu toții. Și, sper eu, mai buni.

Astfel că, frumos și urât, adevăr sau minciună, înălțare sau decădere, moralitate și imoralitate, iertare și osândă, iubire și ură, loialitate și trădare, sinceritate și fățărnicie, dulce și amar, toate s-au răspândit și-au umplut filele din cartea vieții și a imaginației mele. Și am socotit că ar putea fi povată pentru aceia dintre noi care sunt dispuși nu numai să rămână pe gânduri în urma unor trăiri și ispitiri experimentate de alții, ci să și schimbe la sine ceva în bine.

Așa cum am făcut-o și în celelalte două cărți ale mele, *Visătorii nu mor niciodată* și *Binecuvântate ne fie dorurile*, apărute tot la Editura For You, și pentru această carte mi-am descătușat sîpetul cu amintiri ținute prizoniere în timp, am evocat întâmplări din experiențele mele, dar și pe unele pe care le-am aflat din viața altora – și am croit astfel un veșmânt din cuvinte, pentru a vă îmbrăca partea aceea de inimă care încă se plimbă dezgolită și vulnerabilă prin lume.

Și am mai făcut-o și pentru a-mi reaminti cum a fost viața mea alături de prietenele mele bune sau rele, dar pe care le-am crezut la un moment dat la fel de adevărate. Și pe care

le-am iubit așa cum m-am priceput eu și așa cum se povestește că ar fi iubirea.

Știindu-vă asemenea mie, oameni ca toți oamenii, nici mai buni și nici mai răi, m-am gândit că mă voi confesa unor inimi-pereche, unor femei ca mine. Unor prietene. Iubitelor mele prietene. Pentru că asta sunt eu, cea din rândurile mele, și mai ales pentru că am înțeles la timp că există ceva mai mult decât ceea ce sunt astăzi: ceea ce pot deveni mâine.

Vă mulțumesc, doamne de dor și leac! Vă rămân mereu recunoscătoare!

A voastră prietenă,
Carmen Voinea-Răducanu

SUNT EXACT CINE VREAU EU SĂ FIU!

IRINA BINDER

Nu mai pretindeți de la mine să fiu altcineva decât cine sunt. Nu voi fi niciodată cine îmi doresc alții să fiu, chiar de va fi să plătesc prețul chinuitor al singurătății.

Știu, trăim într-o epocă în care toată lumea caută să vândă o imagine cât mai imaculată despre sine, sperând că ea îi va asigura buna funcționare în societatea asta, care, cu cât este mai defectă, cu atât mai multă perfecțiune pretinde.

Ei bine, eu nu caut să vând o altă imagine a mea, una prefabricată, falsă. Asta sunt: cu bune, cu rele, cu de toate. Sunt un om cu trăiri extreme, cu greșeli, cu temeri, cu slăbiciuni și cu rătăcirii omenești.

Nu am fost, nu sunt și nu voi fi niciodată un etalon de moralitate, nu sunt un om perfect, dar îmi doresc și mă străduiesc să evoluez, să-mi depășesc limitele. Dar nu pentru a deveni un produs al societății, ci pentru mine și pentru acei oameni din viața mea care contează cu adevărat și pentru care înseamnă ceva important.

Nu aspir să fiu iubită de toată lumea. Nu am încercat niciodată să par nici mai bună, nici mai umană, nici mai etică, nici mai credincioasă și nici mai principială decât

sunt. Istoria vieții mele cuprinde și fapte care nu îmi fac cinste, și alegeri proaste, și rătăcirii, și tot felul de vinovății omenеști. Dar nu cred că pot fi acuzată de fapte reprobabile. În plus, nu cred că există un om atât de imaculat încât să mă poată arăta cu degetul.

Pentru orice greșeală pe care am făcut-o a existat o conjunctură care a dus la înfăptuirea ei. Dacă am mințit sau am tănuit ceva, a fost pentru a mă proteja de curioși, de indiscreți și de cei care, în loc să își trăiască viața lor, caută să o trăiască pe a altora, jucându-se de-a Dumnezeu și manipulând destinele altora.

Iar dacă am greșit cu ceva, singura căreia i-am făcut rău am fost EU.

*

Nu îmi pasă cum mă vede lumea, fiindcă știu foarte bine criteriile superficiale după care se pun etichetele. Nu mă supăr atunci când unii se grăbesc să mă judece, pentru că știu deja că cel mai mult și mai aspru judecă și bârfesc tocmai aceia care mă cunosc cel mai puțin și tocmai aceia care nu sunt cu nimic mai presus decât mine din punct de vedere moral.

Nu mă afectează judecățile de „valoare“ care se emit asupra mea, nici agresivitatea cu care unii caută să-mi facă rău sau chiar să mă distrugă. Și nu mă tem de aceia care încearcă să-mi facă rău, fiindcă știu că un om rău va fi întotdeauna mai slab decât mine. Știu foarte bine, pentru că am înțeles la vreme că oamenii slabi nu pot mai mult decât să judece și că numai oamenii puternici au capacitatea de a înțelege, de a tolera, de a ierta și de a ajuta la evoluția altora.

Nu-i datorez lumii decât respectul și nu cred că mă poate acuza cineva de lipsă de respect. Dar nu mă voi justifica în fața nimănui pentru alegerile mele, pentru felul în care îmi administrez viața și pentru omul care aleg să fiu.

Mă puteți înțelege sau nu, mă puteți simpatiza sau nu, mă puteți aproba sau dezaproba, mă puteți iubi sau chiar mă puteți detesta. Mi-e totuna. Nu depind de simpatia, aprecierile, aprobările și iubirea lumii și nici nu mă hrănesc cu ele. Nu sunt avidă după complimente, fiindcă acestea nu mă ajută nici să fiu mai fericită, nici să ating un prag superior al evoluției mele ca ființă. Complimentele și adulațiile nu mă iau în brațe noaptea, nu îmi alină singurătatea, nu îmi șterg lacrimile, nu mă fac să mă simt mai frumoasă sau mai bună atunci când oglinda mea, conștiința, îmi spune că sunt urâtă și nedemnă de calitatea de om.

Nu fac niciun efort ca să mulțumesc lumea. Nu mă irosc încercând să dovedesc că am, că pot, că știu, că sunt.

Mai devreme sau mai târziu, într-un fel sau altul, probabil că voi dezamăgi. Voi dezamăgi ori de câte ori voi alege să fiu EU și să îmi trăiesc viața după bunul meu plac. Voi dezamăgi ori de câte ori voi refuza să fiu persoana care își doresc unii să fiu. Voi dezamăgi ori de câte ori nu voi spune doar ceea ce place auzului și gâdilă orgoliul.

Îmi asum tot ceea sunt și ce fac. Dar nu îmi cereți să fiu alta. Sunt așa cum sunt pentru că așa îmi doresc să fiu. Dacă am ceva, bun sau rău, înseamnă că asta merit să am.

Cei care mă iubesc au parte de toată iubirea și de prețuirea mea. Cei care mă detestă au parte doar de indiferența mea. Nu îmi voi degrada niciodată sufletul urând pe cineva.

Purtați-vă cu mine așa cum considerați că merit. Și, nu, nu mă aștept să fiți obiectivi și nici să vă purtați echitabil. Și, cum alegerea vă aparține, eu nu o să vă judec, fiindcă nu eu sunt cea care duce povara nemulțumirilor voastre și nici cea care va plăti în locul vostru pentru faptele voastre, dacă ele vor fi nedemne.

*

Mai important decât felul în care se poartă lumea cu mine este felul în care mă port eu cu ea. Mai importantă decât părerea lumii despre mine este imaginea pe care o văd în oglindă, acea imagine cu care apar mereu în fața lui Dumnezeu, dimpreună cu faptele mele, cu frumusețea sau cu urâtenia mea, cu bunătatea sau cu răutatea mea, cu tot ceea ce înseamnă atunci când spun „Și ne iartă nouă greșelile noastre, precum iertăm și noi greșiților noștri“...



Uneori, să îi înțelegem pe ceilalți și să îi acceptăm cu minusurile lor, cu neputințele lor, cu absența lor înseamnă atât de mult!... Înseamnă să-i iubim necondiționat. Ce ne-am face oare dacă Dumnezeu ne-ar cere socoteală pentru cât Îl neglijăm și Îl dezamăgim?



GÂNDURI RĂZLEȚE

CARMEN VOINEA-RĂDUCANU

Căutăm obstacole în loc să căutăm magie, vedem ziduri în loc să vedem stele, purtăm ochelari de cal în loc să purtăm cireșe-cercei la urechi, visurile în buzunarul din dreptul inimii și curcubeul în priviri. Prețuim lucrurile în loc să-i prețuim pe oameni, trăim în trecut în loc să trăim clipa de față, iubim timid și cu frică în loc să iubim dezlănțuit și încrezător, aplaudăm superficialitatea în loc să aplaudăm profunzimea, plângem pentru fleacuri în loc să plângem de fericire, ne bucurăm rar în loc să ne bucurăm în fiecare moment, ne îndoim de existența miracolelor în loc să ne îndoim de existența răului. Ne ascundem sufletul de cei dragi în loc să-l ascundem de cei străini și stăm pe loc în loc să înaintăm.

Oare de ce facem totul de-a-ndoaselea?

*

Vi s-a întâmplat vreodată să le prezentați cu inima deschisă o prietenă/un prieten altor prieteni și aceștia să rezoneze așa de bine unii cu ceilalți, încât la un moment dat să vă treziți că ați rămas fără niciunii? 😊 Ba chiar, după ce s-au cunoscut datorită vouă, să-și dea seama că nu mai corespundeți

pretențiilor pe care le au și, uneori, trădându-vă încrederea, să se coalizeze împotriva voastră, eliminându-vă fără pic de remușcare din mai nou formatul lor cerc? Uitănd pe bune că la baza nașterii proaspătului lor grup a stat ori o facere de bine (a voastră!), ori chiar bucuria (tot a voastră!) de a vă avea toți prietenii la un loc, reuniți și, astfel, devenind cu toții mai puternici...

Mie, da. De multe ori. Chiar de prea multe ori, încât mă întreb ce-am făcut greșit de fiecare dată când am pățit-o: i-am creditat cu prea multă prietenie, i-am înnobilit cu prea multă încredere și pe unii, și pe ceilalți, crezând că au un caracter rafinat, plin de eleganță și demnitate?

Într-un fel anume, sigur am dat-o de gard atunci când le-am făcut cunoștință. Sau am ridicat vreun zid care-i despărțea unii de ceilalți...



Tubirea deschide fiecare poartă, indiferent cu câte lacăte este zăvorâtă.

